

Завтра буде... (поетична збірка)

Ярослав Скидан

ЗАВТРА БУДЕ ВЕСНА

Хтось шепоче над вухом
тихо й ніжно:
завтра буде весна.
...Білосніжно
все встеляють сніги
покривалом,
змерзли руки в зими,
заспівали
кольорові вітри,
слух морочать.
Завтра буде весна -
я так хочу.

* * *

Ти не схожа на зиму, ні,
і не треба морочити голову.
Із зимою приходить сніг.
А з тобою навіть не холодно.

* * *

У мінорі крутої зими
я тебе зустрічав септакордом.
Ув акордах стрічаємось ми,
ув акордах.

Просочив свої пальці у темп
і пробігся по клавішах білих.
Маревіє у пам'яті степ,
маревіє...

Тільки ноти і звуки над нами
у мінорі крутої зими.
До весни проб'ємося піснями, до весни.

* * *

Понад сірими глибокими калюжами
замріяно, задумливо, напружено,
відштовхуючись од вітру,
полети на хмаринці назустріч небу.
Вітри розвіють твій летючий настрій.
Двері відчиняться, і тебе виштовхнуть просто в калюжу.
— Обережно, двері зачиняються, наступна зупинка...

* * *

Не подолати зимової люті
в букеті з морозами.
Пече на щоках із ранку лютий
отак погрозово.

А я хотів погоди з відлигою,
хотів із веснами.
Та тільки вітер в обличчя дихав
чомусь невесело.

А я хотів, десь отам, над вікнами,
побачить літо.
Та тільки сніг сміявся у відповідь
й на шапку липнув.

* * *

Схопити б хугу за хвоста
і закрутить над головою.
В календарі уже весна,
надворі – скуте все зимою.
У прозу впасти б, як з моста,
створити повість чи новелу.
Та за вікном мороз дебелий
усім накручує хвоста...
Тож знову повість не вдалася,
бо знов погода не така –
пілот снігів в зимовім вальсі
жбурляє вірші з літака!

* * *

Таке просте та іронічне,
таке таємне і дівоче.
Хтось перескочить через січень
і запорошить снігом очі.

ЗИМОВЕ ПОБАЧЕННЯ

Покрутила носом завірюха
і сховалася під шапкою зими.
Червоніють на морозі вуха.
Так давно не бачилися ми.

Ніс і щоки покриває іній,
ти смієшся - зуби цокотять.
Я від сміху чи морозу - синій.
Певно, що зимі на нас начхать.

Крок за кроком до твого під'їзду
бігли ми, неначе на трамвай.
Завірюха засвистіла грізно -
ми з тобою нерозлучні, знай!

* * *

Ліхтарі примерзлі, напівсонні,
і трамваїв котиться луна.
В цьому опівнічному сезоні
сам-один, і ти сама-одна.

Безкінечно рейки паралелять,
нам із ними довго ще іти.
Навздогін крокують нам алеї,
лиш по різні сторони світів.

Світлофор соромиться червоно
на суміжжі радості й жалю.
Я тебе зустрів ще учора,
лиш оце второпав, що люблю.

СНІГОВІ

І не соромно тобі отут лежати?
Вже плюють на тебе - та дарма.
Ще у лютому скінчилася зима,
А тебе і в квітні не здолати.
Ти смієшся й танеш у руках.
Небо напхане тобою, не заплаче.
Може, як і ти, таке ж ледаче,
Може, плаче у чужих краях...
Ще посопуєш попід парканом тихо,
І поскрипуєш, хай навіть навесні...
Кап-кап-кап - почулося з-під стріхи.
— Йду, вже йду, — белькоче сірий сніг.

БЛАКИТЬ

Воістину замріяна блакить!
Ще й досі зачаровано співає?
Уперше за два місяці дощить,
ніхто тебе такою не впізнає.

Насунули, насіли, мов туман,
набучені, холодні хмаровиська -
і десь між ними ти, он саме там.
Моя блакить сховалась, мов дівчисько.

* * *

На підвіконні, між квітів,
аби ближче до сонця,
вмостився квітень.
А може, сон це?

А за вікном, понад стріхою,
у неба на березі,
вітер весною дихає
наприкінці березня.

* * *

Навесні уві сні
чув пісні голосні.
Оберіг не зберіг
і пішов за поріг.
Навесні. Уві сні.

* * *

Веснонце, веснонька, весниця.
Погонить повінь веснову.
Хіба таке могло наснитися?
А, може, й справді наяву?
Весняться в небі весельчата,
бруньки із сонцем грають в схованки.
Вони так схожі на дівчаток,
коли сміються не приховано.
І веселяться співоптиці,
зацвірінчікують весну...
Таке могло лише наснитися
в ніч, коли зовсім не до сну!..

* * *

То не зорі сипались у жмені,
і не камінь падав із душі —
то весна приходила до мене
кидати за пазуху хрущів
і сади запалювати цвітом,
і вітрами збуджувати гін...
Я хотів так само завесніти,
а весна помчала на обгін!

ПРОЛОГ

О боже, о боже,
погода негожа,
вже тиждень калюжить
і тиждень дощить.
А між деревами по калюжах
бредуть перехожі,
і між собою страшенно схожі,

змокрілі, холодні, прозорі, байдужі
і сонні, як сонні хлющі.
Ех!..
Я вскочив в калюжу,
заліз у багнюку
по коліна,
по пояс,
по шию,
по вуха!..
А вітер підсвистує і продмухує,
а я в такому стані
схожий на потопельника,
не згірше "Титаніка".
Паніка! А-а! Ні-ні!..
Багнюка прицмокує,
калюжа похлюпує,
а вечір похнюплений
хапає за чуба
мене, захлопаного.
Та я б і не хвилювався,
аби не заляпав:
і черевики, і джинси, і куртку.
Ще й час підганяє.
Треба спішити.
"Ши-вжи-вжи " —
повз мене машини,
а я в калюжі, мов горобець,
тільки вуха стирчать,
як перископи.
А із неба: кап-кап, кап-кап.
І все по голові...
Набридла, остогидла ця мокра діра.
Пора. Пора. Вириватись,
бо кому й поплакатись,
та й навіщо...
А вітер пхикає, свище
ще й підсьобує, старий, зопалу,
і тицькає пальцем в лице.
А в мене й так апатія..
А він, сміючись, каже:
"Ти завжди вступиш,

як не в калюжу,
так в партію..."

ГРА?

Миттевості. Фрагментарність подій.
Між сторінок книжки - блискавична закладинка.
Між рядків - очі.
Між думок - мрії.
Миттевості - миті вістей - миттеві й прості оті...
День - ніч, захід - схід, я - ти.
Протиріччя -
проти речей -
проти течії річки -
навпаки -
наперекір -
на свій зір -
іншим в докір -
і всі такі-перетакі.
В обличчя - життя.
У спину - життя.
Живе дитя - життєві і ти, і я.
Усе, мов гравій,
проте яскравий,
обличчя грають,
казкові зграї,
обов'язкові,
безквиткові зайці, трамваї,
синці і травми,
зелені трави,
в зелені,
пістряві...
З-за гори - заграва, заграє, овва!
І знову фільм новий, змонтований, мова яскрава,
скорегована,
скоро
перегонами,
новими гронами,
проредагований героями,
названий грою,
іграми!

А ми - незвані, і все у зламі,
щомиті є ті самі,
миттеві в не зримості,
миттеві вісті -
мит — те— вос— ті.

* * *

Не зважайте й не заважайте,
не турбуйтеся і не гудьте -
нас приваблюють дикі жарти
й інформація на УТ.
Не приборкані тореадори
і не загнані, мов бики.
Блазнювати - звичайно ж, здорово!
Але краще бува й навпаки.
Не занедбані, а занадтові,
надреальні, несамовиті,
нестандартні поети в Харкові
в надсерйозному цьому світі.

* * *

Він не жив у добу романтиків,
та у серці плекались вірші,
і не треба для щастя більшого,
лиш за руку б її тримати.

Він любив повесняну лірику,
різноквітну і сонцержасну,
та нічого йому не ясно:
як любити, у кого вірити...

А вона все ішла березово,
і життям, і серцями, і...
Упіймати б тепер її,
коли щастям впаде Поезія!..

* * *

Важко з часом іти у ногу,

важко з модою йти пліч-о-пліч.
Наче щупальці восьминога,
тебе тягнуть в модерн, як здобич.

Що за фобія, що за манія,
Може, біль? Та хіба хронічний.
І ти тягнешся за оманною,
за сучасним та екзотичним.

Але бігти дедалі важче
і за модою, і за часом.
Зупинися - і буде краще.
Ще устигнеш за цим сучасним.

* * *

А мені не шкода, чого жаліти?
Задарма віддавати народу квіти,
бо куди не ступиш - усюди ступано.
Заробити б на слід по собі, де куплено...
А мені до п'яти, який там колір.
Лише б за правду та ще й на волі.
Та куди не постукаєш - всюди зайнято.
Бо кожен для себе: і король, і наймит.

* * *

На паркані " Нір-Нор Forever ".
На асфальті крейдою "мама".
Знову в парку пиляють дерева.
Може, місця комусь замало?

По асфальту гасають діти.
Через трасу - плити холодні.
Білий колір уже не в моді -
все стирає жаский графіті.

Забгато ідей у просторі,
та замало, так мало реальності.
Найпростіше стояти осторонь,
та чи більше у тому радості?

* * *

Блукати в світі наудачу...
Собі удачу сам ліпи.
То півбіди, коли незрячий,
біда, коли в душі сліпий.

* * *

Не здолати людського духу,
не відняти усіх бажань.
Замість перших надійдуть другі.
Замість тіла буде душа!

* * *

Гуркотять і гугнявлять трамваї,
і дрижить полохливо земля.
Я нічого у світі не маю.
Лиш тебе. І тебе вже нема?

Я все жду чергової зупинки,
та заснув при вікні білетер,
як заснув і водій на хвилинку -
пасажирів у пам'яті стер.

Звідкись лізуть і в'язнуть куплети.
Але людям уже все одно,
чим закінчатся їхні балети
в чорно-біло-кумеднім кіно.

* * *

Не писалося і не пишеться.
А чи мізки зліпилися жуйкою?
Закидають чужими віршами -
чую лиш аритмічні звуки,
мимо вух пролітає музика,
протікає чорнило крізь пальці.
Хтось у кактусі вгледів музу
і не вперше об нього поранився...

* * *

Мені не спиться,
причина — повня
та знов параграфи не прочитані.
Хіба повесні не буває безсоння?
Хіба я не можу кохати дівчину?
Уже й вісімнадцять.
Усе призвичаєне.
А вікна вдивляються в місячні простори.
І знов не спиться.
І так не просто
почати жити не знов, а заново.

* * *

Я і сьогодні хочу спати.
Та чи не диво-дивне сон ?!
У голові суцільний Данте,
Навтра вивчити Руссо...
Не розгадати за конспектами
Коли засну чи не засну...
Мені б тепер одне допетрати —
У чому парадигма сну?!..

* * *

Помаранчевий місяць в небі –
так би й зняти його руками.
Та лечу, та спішу до тебе
на кометі поміж зірками.
А назустріч – магнітні хвилі,
що пронизують, мов мечами.
Перед Всесвітом я безсилий.
Та не сплю все одно ночами.

* * *

Вітер в листі блукає
й коло річки шумить,
то миттєво зникає,

то з'являється вмить.
І шепочуться віти,
щось промовить трава,
й намагаються квіти
розібрати слова.

Та на мить все стихає –
вітер десь заховавсь,
і ріка лиш зітхає,
і листочок зірвавсь.

Та продовжують квіти,
а за ними й трава
знов і знов говорити
загадкові слова.

* * *

Порепаним асфальтом,
ще краще навпростець,
я бігтиму у літо,
збираючи чебрець.

Засмагли буйноцвіти,
і м'ята, й молочай
в чиюсь закличуть юність,
ганятимуть "в квача".

А синьоокість неба
вбере безмежжя дух
і закохає в себе
природу молоду.

І я у цьому літі
втоплю свою печаль,
бо знову, як в дитинстві,
заграюся "в квача".

* * *

В зеленім гаю похитнулися віти.

Струснула росу і дрімоту трава.
І враз закивали голівками квіти.
І в темнім дуплі відгукнулась сова.
Це бавиться в лісі із вітами вітер –
то рвучко, то байдуже їх колива.
У зелені всі байдикують, як діти,
і тут ні до чого повчальні слова.

ПІСНЯ

Тихий, літній, казковий вечір.
Пахне димом зів'ялих трав.
Я згубився в юрбі лелечій
і злетів на семи вітрах.

Тихий вечір, і лине пісня.
В небі зорі ясні цвірчать.
Ми з тобою далекі, різні,
карооке моє дівча.

Лине пісня під сьоме небо –
десь отам загубилась ти.
Я так хочу злетіть до тебе
і минуле своє знайти...

* * *

Спекотні дні у тижні злиплі.
Легкі і свіжі вечори.
Чи чули ви, як пахнуть липи?
Як пахне літо на порі?
Як пахне річкою і лісом
тарілка з'їдених суниць?..
Я вкотре липнем народився
і впав у літо горілиць.

* * *

Скрекоче літо, мов сорока,
і по-юнацьки гомонить...
Воно однакове щороку

й таке ось різне кожну мить.

* * *

"Чорнобильська мадонна"

I. Драч

Достиглі вишні радістю налиті,
і жевріють на сонці абрикоси –
ніхто їх не збиратиме в цім літі,
їх зайшлий вітер з розпачем покосить...

ДО СТУСА...

Сміється вікно світами,
а я не сміюся, ні.
Велика межа між нами,
далеко до нього мені.

Тотальний, такий нестерпний,
пекучий і звичний біль.
Можливо, здолаю терни,
іще уклонюсь тобі...

Жорстка піді мною лава,
чужий за дверима світ.
А син, а дружина, мама?
Усі за дверима. Всі...

* * *

Невже в тобі так мало честі?
Тобі набридли співчуття?
А кожен хоче бути чесним
усе життя...

А хтось шукає і знаходить,
комусь не треба нагород,
хоча немає нагороди
за все добро...

Агов, народе і майдани!
Чи ви спите? І ти туди ж.
А хтось з трибун кричить невдало,
лиш ти мовчиш...

* * *

дрібку солі та дрібку цукру
розбавили свяченою водою –
на забобонах поставили хрест...
от і все!
а ти казала, що чорна кішка приносить нещастя...

ЖЕБРАК

Страшна ця безвихідь. І погляд жагучий.
Стареча в мозолях рука.
У сутінках бігає смерть неминуча,
що хоче схопити жебрака.
Всіма він забутий, самотній у світі,
шукає, нещасний, добра.
Була в нього й жінка, були в нього й діти,
а зараз він просто жебрак.

* * *

Він сповідувався
І сподівався на прощення.
Раптом Бог дасть йому ще одну спробу,
А він не витримає...

* * *

Величавість собору,
висота голубів.
Хтось так тягся нагору,
хтось так вірно любив.

В безсловесності храму,
над мовчанням хрестів,
хтось поклявся так само

їх в собі зберегти.

Хтось божився одвічно:
або жити, або...

Та заплакала Вічність.
І промовчав Собор...

МАМІ

Мабуть, страшно було іти,
коли в хаті, і так порожньо?
Ні, так витримати не можна.
Тож не витримала і ти...

І пішла, не казавши слів,
і не гримнула навіть хвіртка,
що траплялося дуже рідко.
...І ми стали такі малі...

* * *

Щеміло в серці.
Мабуть, буде дощ...
— Не плачте, мамо!..

НОСТАЛЬГІЯ

Хрустять дошки старої кладки,
навколо луки, бур'яни.
Тут загубитися неважко,
а важко просто не знайти.
Хоча вона тебе знаходить,
кудись і кличе, і манить...
І знову батьківські пороги
під ноги стеляться мені.
А я прошу в богів розкути,
і знов ловлю себе в собі,
а так хотілося забути
того життя далекі дні...
Я вже радів, що втік од неї,

та де від пам'яті втекти!
І знов проймає ностальгія:
дитинство, юність, я і ти...

Студентська осінь

Прогірклий смак гнилої осені,
крізь дні, просочені дощами.
Я віднайду у листі скошенім
пучечок променів на щастя.
Крізь півживу туманну просинь,
і крізь дощі, такі ж туманні,
я у кишеню вкину осінь –
нехай лежить собі на пам'ять!

ПАМ'ЯТЬ

Сторіночки фотоальбому:
на чорно-білім пустирі –
це я вертаюся додому,
а це сусіда (вже старий).
Пожовклі кадри нерухомі
сховав дитинства негатив.
Ми є у цім фотоальбомі.
Та вже не всі у цім житті.
Хоча такі ж: веселі й грішні.
Роки – без упину летять.
З альбому дивиться колишне
і кличе в завтрашнє життя.

* * *

Одноманітність вечорів,
глухе сопіння серед ночі,
щось не відгадане пророчать
німі молитви матерів.

У небі місячна блакить
залле на покуті ікону,
і прошепочуть губи сонно:
"... і нині й прісно, й навіки..."

Нас часом путає лихий
і розкидає, наче жереб.
А матері і там, на небі,
за нас замолюють гріхи...

* * *

"Яка зоря освітить нас обох
за ніч до дня народження Іуди?"
В. Бойко

Яка жага дістатися зірок!
Яке бажання вірити у вічність.
Вона так пильно дивиться у вічі,
і відчуття, неначе ми утрюх.
Давно Ісуса знято із хреста,
давно любов змінили на безглуздя,
а хтось і це повз руки не пропустить
і в поцілунку кине на віттар.
Яке блюзнірство хибити словам.
Ковтає слину порожнеча ночі.
Десь у безодні учинили злочин,
у переддень несправжнього Різдва.
Комусь кохання явно не з руки.
І вся душа шубовснула в облуду,
окрім гіркого поцілунку Юди
і нерозмінних клятх срібляків.

* * *

Ця ніч така тихіша тиші,
ці дні тісні для них обох,
і бачить Бог... А хто безгрішний?!
Всевишній Бог?..
Зоріє шлях шляхами-зорями,
Чумацький шлях, чужий, горішній.
Вона була його долонями
отам, під вишнями.
Не захмелити долю винами
без почуттів, п'янкх сум'ять.
Життя не пройдеш на відмінно,

а треба ж п'ять!..

Вони і жити тільки вчилися,
ще спотикаючись на слові,
їх для життя не залишилося,
а для любові ?..

* * *

Й не хотів би тебе кохати,
тільки серце своє торочить
і пригадує карі очі,
як їх важко не пригадати.

Вже я хочу тебе забути,
тільки пам'ять пече і коле:
ми не стрінемося ніколи.
Хоч так важко забудим бути.

Тож не згадуй і ти про мене
і дитинство те голубе,
де я вперше зустрів тебе
під осіннім пожовклим кленом.

* * *

Вітер б'є у спину й весело регоче,
обриває рвучко павутини шаль.
Осінь не сміється, а заплакати хоче,
бо не павутиння - павучечків жаль.

ТОБІ

Золотаве проміння гілок попелястих.
У кишені монети вагомо дзвенять.
Я спішу на побачення стежкою щастя
і шукаю тебе знов у натовпі дня.
Метушня і байдужість, кохання, тривоги,
небажання розлуки й нестерпних образ.
І троянди, не маючи іншої змоги,
червоніють за нас і соромляться нас.

У провулку нічному, за тим майданчиком,
я уперше для тебе нарвав букет.
...Ось і нині чекаю з тобою побачення
й зігриваю в кишені з десяток монет.

* * *

Чомусь ти схожа на осінь.
І навіть в потертих джинсах.
Слова твої з різноголосся,
мов докір, на шию кинулись.

Тобі пасує кошлатість
і очі мальовано-сонні.
Важко тебе дістатись:
абонент в недосяжній зоні.

ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК

Телефоном долати відстань.
Рветься голос знайомий знову –
він спішить між стовпами міста
на таємну оцю розмову.

Факс, емейли і телефони,
міждержавні телемости...
Озивається трубка сонно –
я щасливий: нарешті – ти!

* * *

Лінії на долоні
переплітаються з лініями телефону.
Пальці згадують номер.
І диск стрекоче.
Лінії, лінії – доля?

Я ЛЮБЛЮ...

Я люблю, коли ти така:
не печальна і не весела,

коли очі твої веселкують,
коли тіло в моїх руках...

Я люблю, коли ти моя,
і між нами немає відстаней,
коли серцем шепочу істини,
а губами — твоє ім'я.

Я люблю, коли любиш ти,
тільки ти. І мене, такого...
Щоб удвох до життя нового
у єдиному ритмі йти!

* * *

Я із тишею вже на ти,
а вона зі мною пліч-о-пліч.
Я вдивляюся їй ув очі,
намагаюся щось знайти.
Вистигає у чашці чай,
мабуть, знову з гірким лимоном,
щоб не чхав, та начхав на холод,
і не сердився зазвичай.

Ми із тишею хтозна й що,
а можливо, іще й навіщо.
Десь у бовдурі вітер свище.
Тільки може... Тільки якщо...
А якщо не якщо, а просто
забалакати ту мовчанку
й замість чашки поставити чарку,
і співати, як п'яні гості,
і забути про прозу й вірші,
і пустити на волю голос...

Озирнувся довкола - голо...
Тільки я... Тільки ти...
І тиша...

* * *

Все так вийшло і легко, і просто.
Дві людини в обіймах скуті.
Ми не вміли ще бути дорослими,
хоч кортіло такими бути.

Все так просто і непричепливо,
тільки хай би там що було! –
дочекатися б знову вечора,
щоб відчути твоє тепло.

* * *

Не повторити неповторне,
усе минуле, все вчорашнє,
а нам зустрітися б сьогодні
і залишитися назавжди.

ПАРАБОЛА ЛЮБОВІ

Усміхайся, дівчинко,
тобі личить усмішка.
За якісь миттєвості
трансформує світ.

В нас багато спільного
на одному проміжку.
В нас багато різного
на одній осі.

* * *

В твоїх очах моє мовчання,
німе мовчання ув очах,
і тільки сльози зазвичай,
що замість слів бувають вчасно...
Рука в руці. За браком слів
жагу мовчань тамує погляд,
і почуття такі недовгі,
а вчинки часом навісні...

Моя любов – моє безсоння...

Прошу не йди з моїх безсонь!
Я знову хочу бути соняхом,
в твоїх палких десятках сонць...

* * *

Я так хотів тебе любити,
як не любив іще ніхто...
Та чи лишилася на світі
для нас незаймана любов?
Я так хотів і ти хотіла
усіх бажань, усіх хотінь,
коли душа шукала тіло,
щоб від обох — єдина тінь...
Коли на двох одне бажання
було завбільшки за любов,
у нас одне було кохання,
яке хотілось знов і знов...

* * *

Сказав би я тобі хоч слово,
або півслова, наче знак,
а ти сміялась тільки знову,
я так і знав...

Моя душа тобі кричала,
та ти не чула з-за дощів
і замість слів моїх бажала
со—ло—до—щів...

* * *

Крізь веселку - й життя яскравіше,
замість сірого - різноцвітть.
Дотягнутись до неї б скоріше,
щоб побачити інший світ.

За веселкою лину мрією
у прозору блакить небес,
щоб у мареві яснокрилому,

як уперше, зустріть тебе.

МАРИНІ

А ти одна така на фоні неба:
блакитні очі і блакитні небеса.
Я знов гублюся і закохуюся в тебе...
Яка краса! Воістину краса!..
Жагуче сонце розкришило промінь
і утопилося на дні твоїх зіниць.
Ти вся моя, уся в мої долоні
летиш і падаєш із неба горілиць.
Твої уста у шепоті ловити,
як серед тисячі одну прекрасну мить...
Я хочу лиш тебе таку любити -
тебе не можна, ну не можна не любити!

КОХАНІЙ У БУДНІ

і знову будить день
бу—день.
Отак одноманітно
і непомітно:
день-день!
день-день!
і тільки тебе щохвилини,
перлино,
я бачу різну:
веселу і грізну,
печальну і дивну,
та таку необхідну
мені дівчину,
яку не замінити, не позичити;
яка кольорить
буденьночі і буденьдні
оті:
дінь-дінь!
тінь-тінь!
А я кохаю тебе
у будні...

безконечник романтика

...вікно мерехтить ночами,
ночами я лігаю у сні,
уві сні я бачу кохання –
кохану, що не бачив з весни,
з весни сумую, і до тепер –
тепер сиджу і мрію
мріями у вікно.

ОСІНЬ

Стоїть прозорість, наче скло,
така незвична, мов заснула.
І знову сонце припекло –
до мене літо повернулось?
Та ні, ось листя шарудить,
і прохолодно;
і осіннє
дрібненьке листячко летить
і зависає в павутинні.
Всміхнеться сіре, мов життя,
високе небо.
Час жаліти
отих птахів, що вже летять
у подих бабиного літа.

ОСІНЬ. ХАРКІВ

А листя й досі ще зелене,
хоча пора, давно пора...
Гербарій, зібраний у жмені,
несе шумлива дітвора.

І важко осінню назвати
таке тепло... І звідки щем?
Береться вітер фарбувати
в червоне й жовте. Ще і ще.

А я від парку з лейблом "Хакер"
піду Сумською до метро –

мене, як батько, стріне Харків:
ось і майдан, ось і Держпром.

* * *

Кленове листя. Осінь. Осінь.
Іще листок, іще листок.
Летять, юрбляться на дорозі
поміж стурбованих сорок.

Сирі і сирі, трохи сонні,
іще по-літньому сліпі,
біжать дощі, біжать сезонні
у день осінній далебі.

Кленове листя. Осінь. Осінь.
Шипить пошерхлий падолист.
А по калюжах діти й досі
здіймають бризки й голоси.

ЗМІСТ

1. ЗАВТРА БУДЕ ВЕСНА
2. Ти не схожа на зиму, ні ...
3. У мінорі крутої зими...
4. Понад сірими глибокими калюжами...
5. Не подолати зимової люті...
6. Схопити б хугу за хвоста...
7. Таке просте та іронічне...
8. ЗИМОВЕ ПОБАЧЕННЯ
9. Ліхтарі примерзлі, напівсонні...
10. СНІГОВІ
11. БЛАКИТЬ
12. На підвіконні, між квітів...
13. Навесні уві сні...
14. Веснонце, веснонька, весниця...
15. То не зорі сипались...
16. ПРОЛОГ
17. ГРА?
18. Не зважайте й не заважайте...
19. Він не жив у добу романтиків...

20. Важко з часом іти у ногу...
21. А мені не шкода, чого жаліти?..
22. На паркані " Нір-Нор Forever "...
23. Блукати в світі на удачу...
24. Не здолати людського духу...
25. Гуркотять і гугнявлять трамваї...
26. Не писалося і не пишеться...
27. Мені не спиться...
28. Я і сьогодні хочу спати...
29. Помаранчевий місяць в небі...
30. Вітер в листі блукає...
31. Порепаним асфальтом...
32. В зеленім гаю похитнулися віти...
33. ПІСНЯ
34. Спекотні дні у тижні злипли...
35. Скрекоче літо, мов сорока...
36. Достиглі вишні радістю налиті...
37. ДО СТУСА...
38. Невже в тобі так мало честі?..
39. дрібку солі і дрібку цукру...
40. ЖЕБРАК
41. Він сповідувався...
42. Величавість собору...
43. МАМІ
44. НОСТАЛЬГІЯ
45. Студентська осінь
46. ПАМ'ЯТЬ
47. Одноманітність вечорів...
48. Яка жага дістатися зірок!..
49. Ця ніч така тихіша тиші...
50. Й не хотів би тебе кохати...
51. Вітер б'є у спину й весело регоче...
52. ТОБІ
53. Чомусь ти схожа на осінь...
54. ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК
55. Лінії на долоні...
56. Я ЛЮБЛЮ...
57. Я із тишею вже на ти...
58. Все так вийшло і легко, і просто...
59. Не повторити неповторне...
60. ПАРАБОЛА ЛЮБОВІ

61. В твоїх очах моє мовчання...
62. Я так хотів тебе любити...
63. Сказав би я тобі хоч слово...
64. Крізь веселку - й життя яскравіше...
65. МАРИНИ
66. КОХАНІЙ У БУДНІ
67. безконечник романтика
68. ОСІНЬ
69. ОСІНЬ. ХАРКІВ.
70. Кленове листя. Осінь. Осінь...